

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 11 • november 2023

INHOUD

<i>Leer ons meer van U (gedicht)</i>	<i>257</i>
<i>Christus onze Heere (11)</i>	<i>258</i>
<i>Messiaanse Joden (3, slot)</i>	<i>261</i>
<i>Brood en beker (3)</i>	<i>265</i>
<i>Drie regels voor de strijd (2, slot).....</i>	<i>270</i>
<i>De zalving in Bethanië</i>	<i>273</i>
<i>Wees voorbereid!</i>	<i>275</i>
<i>Wat betekent ‘afval’ in 2 Thessalonika 2?</i>	<i>277</i>
<i>Afgezonderd onder Zijn broeders</i>	<i>278</i>
<i>Kracht om jezelf te verloochenen</i>	<i>279</i>

Jezus Christus bidt voor de Zijnen

Overdenkingen over Johannes 17

door Max Billeter

Een van harte aanbevolen overdenking van de bekwame Zwitserse Bijbeluitlegger Max Billeter. Het evangelie naar Johannes stelt de Heere Jezus aan ons voor als God, de eeuwige Zoon. Binnen dit evangelie neemt Johannes 17 een heel bijzondere plaats in. Dit hoofdstuk laat ons zien wat de eniggeboren Zoon spreekt tot Zijn Vader in de laatste nacht van Zijn leven als Mens hier op aarde. Het overdenken ervan maakt de kostbare 'Zoon van de Vader' (2 Joh.) steeds heerlijker voor onze harten.

Jezus Christus bidt voor de Zijnen

Overdenkingen over Johannes 17

Serie 'Jezus Christus'

Max Billeter

Bestelcode: 4200

Aantal pagina's: 103

Prijs: € 8,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:
Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46
E-mail: bestel@uhwdw.nl
IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42
E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02
BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48
BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)
*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Leer ons meer van U

Heer', leer ons meer van Golgotha,
U, Lam Dat voor ons stierf;
bevestig ons in Uw genâ
die ons zo duur verwierf.

Spreek tot ons van Uw liefde en strijd,
van wat U hebt doorstaan,
zodat ons hart vol vreugd' belijdt:
wat hebt U veel gedaan!

Geef dat ons hart als schade ziet
al waar ons vlees op bouwt.
Dan geldt: wat ons de wereld biedt,
het wordt als vuil beschouwd.

Laat dit in 't diepste van ons hart
gegrift staan, liefd'rijk Heer';
dan geven w' U, de Man van smart,
iets van Uw liefde weer.

J. Hutton

Christus onze Heere (11)

Tegelijkertijd moeten wij leren onszelf niet te sparen in zelfoordeel. Te vaak lijken wij op Saul, die de beste schapen en runderen in leven had gelaten onder het voorwendsel dat het was om ze aan God te offeren. Nee, niets mag gespaard blijven. Alles wat verbonden is met mij als natuurlijke mens, alles van mijn ik, mijn vlees en mijn natuur (we gebruiken deze drie woorden zodat er niets buiten zal vallen), moet onder het kruis worden gehouden, in de plaats van de dood. Dan, en alleen dan, zal Christus schijnen. Daarom moet God zo vaak streng met ons omgaan om dit doel te verwerkelijken, want de aarden vaten moeten gebroken worden zodat het licht dat erin is naar buiten kan schijnen.

Misschien vraagt iemand: 'Waar vinden we de kracht om aan deze verantwoordelijkheid te voldoen?' Die wordt alleen gevonden door ons bezig te houden met Christus in de heerlijkheid. 'Wij allen, die met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van [de] Heere aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door [de] Heere, [de] Geest' (2 Kor. 3:18). Als wij zo veranderd zijn, zal de gelijkenis met Christus van ons afstralen. We zullen de heerlijkheid weerspiegelen waardoor wij zijn veranderd.

We moeten het daarom niet afdoen als alleen maar beeldspraak wanneer ons gezegd wordt dat wij gestorven zijn met Christus, dat wij de oude mens hebben uitgedaan en de nieuwe hebben aangedaan enzovoort. **Deze dingen zijn ernstige werkelijkheden voor God en ze zouden niet minder werkelijk voor ons moeten zijn – ze zijn het fundament van onze plaats en zegen in Christus.**

Wijzelf – alles wat wij van nature zijn als mensen in het vlees – zijn ten onder gegaan in het kruis van Christus. Christus alleen

blijft over en Hij is ons leven. Hij alleen moet door ons heen geopenbaard worden in onze wandel en gesprekken. Van welke onschatbare waarde is de eer die ons zo verleend wordt! En als wij gemeenschap hebben met de vreugde die God vindt in Christus, hoe zullen wij Hem dan prijzen dat Hij ons tot werktuigen heeft gemaakt om Zijn Christus in deze donkere wereld te laten zien.

3. Ons leven is nog verborgen

Christus is ons leven en dit zal straks tentoongesteld worden. Dit is het punt van de verzen waarnaar we verwezen hebben: 'Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer Christus, ons leven, zal geopenbaard worden, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Kol. 3:3-4). Het leven is nu verborgen, maar wanneer Christus zal verschijnen, zal het openlijk tentoongespreid worden – en wel met Christus in de heerlijkheid. Maar er zijn twee stappen in dit proces, waaraan we een paar woorden willen wijden.

Ten eerste omvat dit [de opstanding of verandering van onze lichamen](#), want de kracht van het leven in de opgestane Christus is zo groot dat de lichamen van Zijn heiligen – of zij nu in leven zijn of zich in het graf bevinden – zodanig veranderd zullen worden dat er geen spoor meer van hun sterfelijkheid te bespeuren valt.

Daarom zegt de apostel, sprekend over de opstanding van de gelovigen: 'Dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit vergankelijke onvergankelijkheid zal aangedaan hebben, en dit sterfelijke onsterfelijkheid zal aangedaan hebben, dan zal het woord vervuld worden, dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning' (1 Kor. 15:53-54). Overwinnend leven – voortvloeiend uit Christus – zal soeverein regeren en zo zal onze verlossing werkelijkheid worden.

Onze Heere Zelf kondigde als eerste deze gezegende waarheid aan. Hij zei tegen Martha: 'Ik ben de Opstanding en het Leven; hij die in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven; en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid' (Joh. 11:25-26). Hiermee onderscheidde Hij de twee groepen heiligen: zij die gestorven zijn vóór Zijn terugkeer en zij die dan nog in leven zijn.

De *eerste groep* zal worden opgewekt en de *tweede groep* zal niet sterven – in overeenstemming met het woord van de apostel Paulus: 'Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden' (1 Kor. 15:51; zie ook 1 Thess. 4:13-18). Door dit vooruitzicht werd de apostel uitgetild boven de omstandigheden die hem omringden. 'Daarom worden wij niet moedeloos; maar al raakt ook onze uiterlijke mens in verval, toch wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd' (2 Kor. 4:16).

Hij wijst op het verband tussen de kortstondige lichtheid van onze verdrukking en het eeuwige gewicht van heerlijkheid, terwijl we ons oog richten op de dingen die eeuwig zijn (2 Kor. 4:17-18). Dan zegt hij daarna: 'Want wij weten, dat als onze aardse tent waarin wij wonen afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig, in de hemelen. Want ook in deze zuchten wij en verlangen vurig met onze woning die uit de hemel is, overkleed te worden; wanneer wij tenminste bekleed en niet naakt bevonden worden. Want ook wij die in deze tent wonen, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed, maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt' (2 Kor. 5:1-4).

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Messiaanse Joden (3, slot)

We hadden al gezien dat er bij Messiaanse Joden ook binnen de eigen gelederen veel verschillende opvattingen zijn. We moeten daarom heel voorzichtig zijn met verklaringen, uitspraken, studies en dergelijke en we moeten veel dingen onderzoeken voordat we ons een oordeel in het licht van Gods openbaring kunnen vormen.

Bijvoorbeeld

Bekering: dit begrip wordt vaak voor de formele overgang naar het Christendom gebruikt. Het is begrijpelijk dat Messiaanse Joden moeite hebben met deze uitdrukking, omdat ze daarbij onwillekeurig aan gedwongen bekeringen denken, zoals plaatsvonden in de tijd van de inquisitie, of aan andere vormen van dwangmatige bekeringen en aan de schande die het vandaag de dag betekent als iemand de Joodse gemeenschap verlaat. Anderzijds kan men ook niet gewoon binnen de Joodse invloedssfeer blijven alsof men ertoe zou behoren (Joh. 10; Hebr. 13) – wat het principe van een overblijfsel in Israël vandaag niet opheft zoals we hierboven gezien hebben – want het Bijbelse principe van bekering en de consequenties ervan blijft bestaan.

Besnijdenis: de besnijdenis dient afgewezen te worden als middel tot verlossing (Christus en besnijdenis) voor zowel Joden als heidenen. We kunnen het accepteren als Joodse gelovigen daarmee in oprechtheid in de lijn van de beloften van Abraham willen blijven, maar ook zij moeten leren dat het bij God op de geestelijke verwezenlijking van de besnijdenis aankomt en niet op de letterlijke, praktische uitvoering ervan. Het wordt problematisch als deze uiterlijke dingen om traditionele redenen gepraktiseerd worden; dan zit men ernaast (bijvoorbeeld ook de voetwassing in letterlijke zin).

Tegenstrijdigheid: Messiaanse Joden ontkennen met recht de 'verbondstheologie', die Gods beloften aan Israël eenvoudigweg vergeestelijkt en volledig op de Kerk toepast. Maar ze zien zichzelf als degenen met wie God al het nieuwe verbond aangegaan is, wat ook niet juist is.

Onze opstelling

Hoe moeten onze reacties ten opzichte van Messiaanse Joden zijn?

Meevoelend: denk aan de houding van de vader tegenover de verloren zoon, maar ook tegenover zijn oudere zoon.

Begripvol: het is een groeiproces waarin eerst ervaringen opgedaan moeten worden, vóór de geestelijke rijpheid bereikt is.

Welwillend: we moeten bedenken dat wij als Christenen uit de heidenen schuldig staan tegenover de Joden in het algemeen en met name tegenover onze Joodse broeders en zusters aan wie we het Nieuwe Testament en vele andere zegeningen te danken hebben en die zoveel te lijden gehad hebben door mensen die zich Christen noemen.

Standvastig: wat de leer en fundamentele waarheden aangaat, kunnen we geen compromissen sluiten, maar we moeten op het verschil tussen principiële en niet-principiële zaken letten.

Dankbaar: voor het duidelijk zichtbare werk van Gods Geest, ondanks alle falen en gebreken die er ook onder de Messiaanse Joden zijn.

Een inschatting

Als we naar de Messiaans-Joodse beweging in haar geheel kijken, lijken we in een overgangsfase te leven waarin we een beweging in omgekeerde richting zien. De geschiedenis van de kerk begon met een Joodse vorm van de nieuwtestamentische kerk.

Ze aanbaden in de tempel, hoewel het voorhangsel in tweeën gescheurd was (wat principieel inhield dat God het Jodendom apart had gezet) en volhardden in het breken van het brood. Deze door de Joodse Christenen toegepaste vorm van de eredienst eindigde enkele jaren voor de verwoesting van de tempel, toen ze Jeruzalem verlaten moesten.

Ook daarna waren er Nazarenen onder de Joden, totdat ze later langzamerhand verdwenen. Vandaag 'verschijnen' de Nazarenen opnieuw en wel in de vorm van de Messiaanse Joden (bepaalde groepen ervan) en zij bereiden de weg alsof het een zelfde situatie is als toen. Soms wordt de vraag gesteld of deze Messiaanse Joden de voorlopers van het Joodse overblijfsel zijn dat er na de opname zal zijn. Als we nu proberen een antwoord daarop te vinden, moeten we bedenken dat iedereen die gered is en tot kennis van de waarheid gekomen is, of het nu gelovigen uit de Joden of uit de heidenen zijn – vanaf Pinksteren tot aan de opname – tot de Gemeente van de levende God behoort (Hand. 10-11; Openb. 5:9). Oprecht wedergeboren Messiaanse Joden die hun geloof belijden, horen volgens het Nieuwe Testament tot de wereldomvattende kerk of Gemeente (*ekklesia*), hoewel ze ook een speciale positie (een overblijfsel in Israël) innemen en tot de God van Israël behoren.

Er is veel over het Messiaans Jodendom geschreven, zowel positief als negatief. Ik ben tot de conclusie gekomen **dat wij heel vast moeten staan als het om fundamentele waarheden gaat**, bijvoorbeeld om het onderwijs van de Galatenbrief (de weg tot behoudenis) of van de Hebreeënbrief ('buiten de legerplaats'). In het algemeen echter erkennen de Messiaanse Joden het apostelschap en het onderwijs van Paulus, hoewel veel van hen onwetend zijn over bijvoorbeeld van de betekenis van het woord geheimenis. Maar dat is helaas ook bij veel Christenen het geval.

Nog iets wat gemakkelijk door elkaar gehaald wordt: 'het zionisme is een zusterbeweging van het Messiaanse Jodendom' (volgens een Messiaanse krant). Ook al kunnen we misschien vanuit menselijk standpunt sympathie voor het zionisme hebben, moeten we toch weten dat zijn programma van zelfverwezenlijking en zelfredzaamheid volledig humanistisch is en onvermijdelijk tot erkenning van de 'mens der zonde' zal leiden. Alle 'grote' dingen die in onafhankelijkheid van God tot stand gebracht zijn, zullen aan de grote verdrukking ten prooi vallen. Daarom hoeven we niet al te enthousiast over de successen van deze beweging zijn, hoewel we ook hier Gods werk in Zijn voorzienigheid kunnen waarnemen. Maar God zal Zich publiekelijk alleen voor het overblijfsel na de opname uitspreken, voor al de Joden die dan opnieuw geboren worden en werkelijk op God vertrouwen.

A.E. Bouter

(Vertaald uit Folge mir nach)

Brood en beker (3)

De beker in de Bijbel

Ook dit symbool heeft een diepe betekenis, waar we in deze overdenking maar een klein stukje van kunnen zien.

Het Woord zegt ons: 'God is Rechter: Hij vernedert de één en verhoogt de ander. Want in de hand van de HEERE is een **beker**. Daarin schuimt de wijn, overvloedig gekruid. Hij schenkt eruit; zelfs zijn droesem moeten alle goddelozen van de aarde tot op de bodem opdrinken' (Ps. 75:8-9). 'Zijn ziel haat de goddeloze en wie geweld liefheeft. Hij zal op de goddelozen valstrikken, vuur en zwavel doen regenen. Een verschroeiende stormwind zal het deel van hun **beker** zijn' (Ps. 11:5-6).

Uit deze beide verzen kunnen we concluderen dat de 'beker' hier staat voor een gezamenlijk lot dat God heeft bepaald voor de goddelozen.¹

Maar er zijn ook mooie, bemoedigende teksten, zoals: 'Wat zal ik de HEERE vergelden voor al Zijn weldaden, die Hij mij bewees? Ik zal **de beker van het heil** heffen en de Naam van de HEERE aanroepen' (Ps. 116:12-13). We begrijpen dat de psalmist hier in symbolische taal uitdrukt dat hij dankbaar is voor de behoudenis die God schenkt en die dankbaarheid wil opheffen voor God, d.w.z. dat hij Hem dankbaar wil lofprijzen voor Zijn goedheid en genade.

'De HEERE is mijn enig deel en mijn **beker**' (Ps. 16:5). In deze Messiaanse psalm jubelt Gods gezalfde het uit dat Jahweh Zelf zijn beker is. Dan vraag je je af: wat is dan die beker precies? Wat wordt ermee uitgedrukt? Het is het diepe besef van Gods na-

¹ Zie verder ook o.a. Jes. 51:17, 22, Jer. 25:15

bijheid, gemeenschap en zegen, het diepe bewustzijn van voorrechten en van een hartelijke verbondenheid die uniek en heel persoonlijk zijn.

‘U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders; U zalft mijn hoofd met olie, mijn **beker** vloeit over’ (Ps. 23:5). In deze herderspsalm wil David het als het ware uitjubelen dat Gods zegen voor hem persoonlijk zó groot is, dat Zijn mate van goedheid en gunst zó overweldigend zijn, dat zijn ‘beker’ overstroomt.

Uit deze drie teksten kunnen we zeker concluderen: [voor de gelovige is de beker een Bijbelse illustratie van gemeenschap, van verbondenheid met de Heere, van zegen, blijdschap en dankbaarheid.](#)

Nog een opmerkelijk feit is dat de beker de eerste keer voorkomt in de geschiedenis van de schenker, die in Genesis 40 vanaf vers 11 vertelt hoe hij moest zorgen voor druivensap in de beker van de farao. Dat laat zien dat de schenker een bijzonder bevoorrechte positie had. Toegang tot de beker betekende voor hem een groot voorrecht!

Een opvallend detail: als later Jozefs beker lijkt te zijn 'gestolen' door zijn broers, blijkt dat het een zilveren beker is (Gen. 44:2). En zilver is in de Schrift een beeld van verlossing. Is dat niet wonderlijk?

Als eeuwen daarna de profeet Nathan een ernstige boodschap van God moet overbrengen aan David na zijn diepe val in de zonde, vertelt hij een treffende anekdote over één enkel ooïlam van een arme man, dat van zijn *brood* at en uit zijn *beker* dronk (2 Sam. 12:3). Daaruit blijkt opnieuw dat samen brood eten en samen uit de beker drinken een treffend symbool van verbondenheid en gemeenschap zijn.

Wijn

Wijn, of beter algemeen gezegd: de vrucht van de wijnstok, is al net zo'n diepgaand symbool als brood. Voordat er druivensap gedronken kan worden, gaat er in de Bijbel een heel proces aan vooraf van onderhouden van de wijngaard, snoeien van de wijnstokken, waar nodig bewateren, onkruidvrij maken en de wijngaard in het oog houden en beschermen tegen rovers. Dat konden mensen zijn die de oogst kwamen stelen, maar ook kleine vossen, die de wijngaard kwamen bederven.

Maar als alles goed ging, kwamen er uiteindelijk druiven. Die werden met de hand geoogst, verzameld, in bakken geworpen en kwamen van daaruit in de wijnpersbak. Daar werden ze uitgeperst met een enorme pers (vaak verzwaard door een steen) en aan de zijkant van de pers liep het sap eruit en werd opgevangen en in vaten gedaan.

Door gisting werd het druivensap vervolgens vanzelf wijn; dat was een natuurlijk proces. Dat woord 'wijn' komt letterlijk of in afgeleide woorden als wijngaard vele keren voor in de Schrift.

Nu is het duidelijk dat de Schrift waarschuwt tegen de gevaren van alcohol (zie bijv. Spr. 23:20,30-31). En al eerder wordt er op een heel praktische manier gewezen op het risico, doordat Noach na de zondvloed dronken werd, tot zijn grote schande. Dat vinden we in Genesis 9 vanaf vers 20 en het is de eerste keer dat we wijn vinden in de Bijbel – dus beslist als een waarschuwing voor ons!

Maar de Bijbel zegt er ook positieve dingen over. Niet alleen moest Timotheüs met mate wijn drinken om af te komen van zijn veelvuldige zwakheden (1 Tim. 5:23), dus had wijn een bepaalde medische werking. Maar het heeft in de Schrift vaak ook een positieve symbolische betekenis.

Het hart van stervelingen wordt door wijn verblijd, zegt Psalm 104:15 en Prediker 10:19 zegt dat wijn de levenden verblijdt. Maar Richteren 9:13 gaat verder en zegt dat wijn **God en mensen** verheugt. En we begrijpen allemaal dat God niet letterlijk wijn drinkt in de hemel; God is een geest (Joh. 4:24); Hij is volmaakt en heeft geen wijn nodig of blij te worden. **Wijn is dus een symbool voor blijdschap – ja, zelfs voor gedeelde blijdschap tussen God en mensen.**

En wat is het dan treffend dat er bij het Avondmaal juist gedronken wordt van de vrucht van de wijnstok!

Maar om mogelijk te maken dat wij samen met God gemeenschap kunnen hebben en samen vreugde kunnen vinden in Zijn Hartevreugde, de Heere Jezus, moest deze Zoon van Zijn liefde in zielsangst en lijden komen; Hij moest in benauwdheid komen, in die 'pers' op het kruis van Golgotha, die Hij al vóór Zich zag in Gethsémané.

'Gethsémané' betekent 'oliepers' en spreekt ons van de grote nood die de Heere Jezus in Zijn heilige ziel ervaarde bij het vooruitzicht op Golgotha's lijden in die drie uren van Godverlaten-

heid. Zijn heilige ziel kón niet anders dan ervoor terugdeinzen en tóch zei Hij: *Vader... moge niet Mijn wil, maar de Uwe gebeuren!* Wát een liefde voor Zijn God en Vader woont er in Zijn hart!

De beker bij het Avondmaal

Als we ons nu afvragen waarom de Heere Jezus spreekt over een *beker*, als Hij het Avondmaal instelt, moeten we eerst de tekst voor ons zien: 'Evenzo ook de drinkbeker na de maaltijd, en Hij zei: Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt' (Luk. 22:20). In het Evangelie naar Markus staat het zo: 'Dit is Mijn bloed, dat van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt' (14:24) en in Mattheüs staat er nog de opdracht bij: 'Drink allen daaruit' (Matth. 26:27).

Hier spreekt de Heere niet over de vrucht van de wijnstok, maar over de beker, over 'deze drinkbeker'. Hij wijst met nadruk een drinkbeker aan, namelijk de beker die Hij toen voor ogen had en doorgaf. Daarmee 'heiligde' Hij als het ware die beker; dat wil zeggen: Hij zette hem apart van de andere bekere die door de discipelen naar Joods gebruik op tafel waren gezet voor de Pascha-maaltijd. Dat betekent uiteraard niet dat die ene beker in zichzelf heilig was, maar bedoeld voor dit speciale gebruik tijdens het Avondmaal, dat toen door de Heere Jezus werd ingesteld. De Heere maakte dus een duidelijk onderscheid tussen de Joodse maaltijd met Pascha en het Avondmaal².

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes

² De moderne tendens in sommige evangelische kringen om dit te vermengen, of zelfs terug te gaan naar de viering van Pascha (Pesach), is een verlaten van de Christelijke grondslag en vrijheid, een dwaling en zuurdeeg waartegen de Brief aan de Galaten ons heel ernstig waarschuwt.

Drie regels voor de strijd (2, slot)

Hebreeën 12:1-3

Wat moeten we nu afleggen met het oog op de geestelijke strijd? 'Alle last en de zonde, die ons licht omstrikt' (Hebr. 12:1). Twee dingen die ons verhinderen kunnen de prijs te behalen.

'Alle last'. Voor iedereen is deze last verschillend. Allereerst voor de zondaar, die in de 'Christelijke wedstrijd' wil gaan lopen. Voor de rijke jongeling waren het zijn bezittingen. Voor Saulus zijn godsdienstige voorrechten. Voor de blinde Bartimeüs zijn kleet. Aardse of geestelijke bezittingen zijn niet te veroordelen, maar als we eraan hechten of als ze voor ons een hindernis zijn, dan moeten wij ze prijsgeven. De rijke jongeling wilde vasthouden wat hij had en deze last werd hem een hinderpaal om de Heere Jezus te volgen. Saulus en Bartimeüs lieten alles los en wierpen alles weg voor de Heere Jezus; zij zagen op Hem en volgden Hem.

De Heere Jezus heeft gezegd: 'Strijd om in te gaan' (Luk. 13:24). Dat wil niet zeggen dat wij moeten strijden voor onze verlossing. Die heeft Christus gestreden. Dat kon Hij alleen. Maar het wil zeggen dat elke hinderpaal om de Heere Jezus te volgen en Hem te gehoorzamen, moet worden verwijderd door het geloof. Onze naaste familie, onze vrienden, onze liefhebberijen: alles moet wijken als het gaat om de Heere Jezus. Een gebonden hart kan zich namelijk niet omhoog verheffen.

Alles wat voor ons enigszins een verandering daarin is, moet worden losgelaten. Misschien is het onze liefde tot de kunst, tot de wetenschap; misschien zijn het onze zaken; misschien is het onze vrouw, onze man, of zijn het onze kinderen. Op zichzelf is dit alles goed, maar zegeningen kunnen ons een hinderpaal zijn, als wij erdoor worden afgetrokken. Ook de zorg voor ons dage-

lijks leven, onze onrust en ons ongeduld kunnen lasten zijn. De Heere Jezus heeft gezegd dat we niet moeten zijn als de volken: bezorgd, onrustig, bevreesd. Ons lot verandert immers toch niet, al zijn we er nog zo bezorgd over.

Broeder Darby zei eens: 'Het menselijk hart maakt het zichzelf moeilijk door te zien op de bezwaren, maar hoe meer het dit doet, hoe meer het neergeslagen wordt; het moet actief optreden tegen elke hindernis, opdat het bevrijd wordt, niet van de moeilijkheden, maar van het onder de moeilijkheden gebukt gaan als lasten'.

De Heere Jezus heeft dat mooie woord gesproken: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven' (Matth. 11:28). Dat is een woord voor de zondaar, maar ook voor de gelovige die onder bepaalde lasten gebukt gaat. Alles moeten we neerleggen – ook de last van een neerdrukkend verleden – aan de voeten van Hem, de grote Silo, de Rustaanbrenger, Die ons te midden van alles rust geeft, Zijn rust.

'De zonde, die ons licht omstrikt'. Niet alleen de dingen van dit aardse leven, de moeilijke omstandigheden kunnen een hinderpaal zijn, nee, ook de zonde. Bij de Hebreëen was dit gebleken. De zonde van het ongeloof lag als een valstrik vóór hun voeten (Hebr. 10:35-39). Ze hadden veel verdragen voor de Heere Jezus. Maar het werd hun te erg. Zouden ze het Christelijk leven maar niet gemakkelijker gaan opnemen?

Daarom wijst de apostel hen op de mannen en vrouwen van het geloof van de oude dag. Zij waren als 'een wolk van getuigen' rondom hen. Dezen hadden alles over gehad voor de beloning die hen in heerlijkheid wachtte. De mensen, ja, de engelen hadden hun trouw gezien (verg. 1 Kor. 4:9). Zouden de Hebreëen dan niet hun voorbeeld volgen? 'Laten wij', zegt de apostel, die, als een generaal sprekend tot zijn manschappen, zichzelf insluit,

wanneer hij allen opwekt om af te leggen wat zou kunnen verhinderen voort te gaan en wat de oorzaak van een val zou kunnen worden.

Lopen

De loop beginnen en voleindigen. De wedloop lopen met volharding. Lopen en niet moe worden. Is niet de Heere Jezus als de Aanvoerder, de overste Leidsman, de loop begonnen en heeft Hij die niet voleindigd? Het was voor Hem niet gemakkelijk! Het kruis moest Hij dragen, de schande ondergaan. Maar Hij verdroeg alles en achtte alles van geen betekenis, omdat de vreugde vóór Hem lag in te gaan in de heerlijkheid, niet alléén, maar als Voorloper van een grote schare. Verzadiging van vreugde zou Hij smaken als Hij de vrucht zou zien van het werk, al de moeite en inspanning van Zijn ziel (Jes. 53:11).

We moeten Hem aanschouwen! In Zijn hele leven! Welk een tegenspraak van de zondaars heeft Hij tegen Zich verdragen! Zouden wij dan moe worden en bezwijken? Hij heeft dit alles ons ten voorbeeld verdragen. **Meer dan alle getrouwe gelovigen van alle tijden moeten wij de Heere Jezus navolgen als Voorbeeld.** Van Abel wordt gezegd dat hij nog spreekt nadat hij gestorven is. Daarom wordt van 'getuigen' gesproken. Zij hebben niet een bepaalde leer gebracht, nee, hun hele leven en sterven is één getuigenis, ons ten goede.

Zien op

Afleggen moeten we. Met volharding lopen en daartoe de getuigen van de oude dag en de Heere Jezus aanschouwen in leven en wandel. Maar is dit genoeg? Nee, behalve deze voorbeelden hebben we nog nodig een Voorwerp van het geloof. Daarom lezen we: 'terwijl wij zien op Jezus'! Dat wil zeggen: van alle andere dingen moeten we afzien en omhoog blikken. Daar is de Heere Jezus. Hij baande voor ons de weg. Daar ligt ook onze hemelvreugde.

Dan is het betrekkelijk korte lijden hier beneden voor ons toch wel de moeite waard! De heerlijkheid volgt, de hemelse beloning. Is de Heere Jezus niet gezeten aan de rechterzijde van de troon van God? Vier keer zien wij Hem zo in de Brief aan de Hebreëen (Hebr. 1:3; 8:1; 10:12; 12:2). Degene Die hier op aarde werd tegengesproken en kruis en schande had te dragen en te ondergaan, is nu verheerlijkt en zit op de ereplaats, Hem door God Zelf gegeven.

'Wij zien Jezus ... met heerlijkheid en eer gekroond' (Hebr. 2:9). Laten wij dan ons oog, van alles af, ook van een Mozes en Elia, richten op onze Heiland en Heere! Want als we op de Heere Jezus zien, wandelen we even gemakkelijk op de onstuimige als op de rustige zee. Als we zien op Hem, laten we het kwade na en doen we het goede en strekken we ons uit naar de onvergankelijke kroon, die de trouwe strijder straks als beloning wordt gegeven en die hij dan weer neerwerpt aan de voeten van Hem, Die alléén waard is de heerlijkheid en eer en de kracht te ontvangen!

Uit BdH, schrijver onbekend.

De zalving in Bethanië

'En na twee dagen zou het Pascha en het Feest van de ongezuurde broden zijn. En de overpriesters en de schriftgeleerden zochten hoe zij Hem met list grijpen en doden zouden' (Mark. 14:1).

'Jezus dan kwam zes dagen vóór het Pascha in Bethanië, waar Lazarus was, de gestorvene, die Jezus uit de doden opgewekt had' (Joh. 12:1).

Enkele dagen voor Zijn dood aan het kruis woonde de Heere Jezus als Gast een maaltijd bij in Bethanië, waar Hij door Maria gezalfd werd. Hier zouden er volgens critici verschillende tegenstrijdigheden bestaan:

Vond de zalving twee of zes dagen voor het Pascha plaats (vergelijk Markus 14:1 met Johannes 12:1)?

De tijdsaanduiding van zes dagen bij Johannes heeft geen betrekking op de dag van het gastmaal, maar op de komst van de Heere Jezus in Bethanië, waar vandaan Hij dagelijks naar Jeruzalem ging en waarheen Hij 's avonds terugkeerde (Mark. 11:11-12,19). De tijd van twee dagen zal daarom eerder slaan op het tijdstip van het gastmaal, hoewel ook dit niet dwingend uit de tekst naar voren komt.

Vond de maaltijd plaats in het huis van Simon de melaatse of in het huis van Martha?

De uitspraken van Mattheüs en Markus zijn unaniem: het was in het huis van Simon. Volgens Johannes 12 waren Lazarus en Maria er ook en Martha bediende zelfs, maar dat zegt niets over de plaats van de maaltijd. De broer en zijn twee zussen waren gasten, net als de Heere Jezus. Zij kunnen bijvoorbeeld burens geweest zijn die meehielpen gezien het aantal genodigden. Alleen al de Heere Jezus kwam immers met twaalf begeleiders.

Heeft Maria het hoofd of de voeten van Jezus gezalfd?

Mattheüs en Markus schrijven over de zalving van het hoofd, maar Johannes over die van de voeten van de Heere Jezus. Wat voor tegenstrijdigheid ligt erin wanneer men ervan uitgaat dat ze het allebei gedaan heeft, maar dat de ene evangelist alleen de zalving van de voeten beschrijft, maar de andere die van het hoofd? Johannes ziet de Heere Jezus als de Zoon van God, bij Wie Maria in de grootste nederigheid de voeten zalft, terwijl Mattheüs Hem als de Koning van Israël beschouwt. Die logischerwijze de zalving van het *hoofd* kreeg (verg. 1 Samuel 10:1), zo ook Markus.

Mopperden alle discipelen over de zogenaamde verkwisting of alleen Judas?

Volgens Mattheüs 26:8 werden 'de discipelen' verontwaardigd, volgens Markus 14:4 waren dat er 'sommigen' en volgens Johannes 12:4 'zei' alleen Judas iets. Hij was waarschijnlijk de aanstichter die in het geheel geen begrip had voor deze liefdevolle daad van Maria en die een deel van de andere discipelen meesleepte. Als Mattheüs spreekt over 'de discipelen', wil dat nog niet zeggen dat hij ze daarmee allemaal bedoelde.

S. Drüeke & A. Remmers

Wees voorbereid!

Onlangs werden in een nieuwsartikel de namen gepubliceerd van beroemde mensen die het afgelopen jaar waren gestorven. Sommigen van hen waren oud, velen waren gezond en van middelbare leeftijd en sommigen waren gezond en jong. Sommigen stierven omdat ze aan een ziekte leden, anderen stierven door plotselinge ongelukken en weer anderen stierven aan het coronavirus.

Ik vraag me vaak af of ze erop voorbereid waren om hun Schepper te ontmoeten.

Vele jaren geleden liet Bobby Leach zich op 49-jarige leeftijd in een ton meevoeren met de Niagarawatervallen. Hij was de tweede persoon die dit waagstuk ondernam en het overleefde. Vijftien jaar later kwam hij op een zeer onverwachte manier aan zijn einde, zoals het volgende nieuwsbericht meldt: 'Bobby Leach, die bekendheid verwierf toen hij zich in een ton met de Niagarawatervallen liet meevoeren, is vandaag overleden aan de verwondingen die hij opliep toen hij uitgleed over een sinaasap-

pelschil. Leach, die de hachelijke tocht over de watervallen overleefde, brak zijn been toen hij uitgleed over de sinaasappelschil. Na een amputatie deden zich complicaties voor die de dood tot gevolg hadden’.

Het geval van Bobby Leach is maar één van duizenden dergelijke gevallen die zijn opgetekend en er zijn er nog veel meer onbekend gebleven. Helden van vele veldslagen ontkwamen aan de verschrikkingen en dood in de oorlog, om later te sterven aan wat begint als een virusinfectie.

De realiteit dat uw leven elk moment kan eindigen moet u ernstig stemmen; ook al hebt u dit jaar tot nu toe overleefd, er is geen garantie dat u het einde van het jaar zult halen.

Zelfs als u een goede gezondheid geniet, toegang hebt tot de beste medische zorg en de meest luxe spullen bezit die met geld te koop zijn, zoals veel van de beroemde mensen die vorig jaar zijn overleden, maakt de dood geen onderscheid. De grote vraag is: wat zal er met u gebeuren na uw dood en wat zult u zeggen als u moet verschijnen voor God, de Rechter? Het Woord van God zegt ons: ‘En zoals het de mensen beschikt is éénmaal te sterven en daarna het oordeel [volgt]...’ (Hebr. 9:27).

De veiligheid of het verlies van ons leven lijkt vaak een gok (en zo wordt er door sommigen ook mee omgegaan). Maar als wij het konden zien zoals God het ziet, zouden wij alleen maar kunnen zeggen: ‘Er is maar één stap tussen mij en de dood!’ (1 Sam. 20:3).

Het feit is duidelijk: *wees voorbereid! Uw tijd kan kort zijn* – veel korter dan u droomt of denkt! Gods Woord zegt: 'Gewen je toch aan Hem en heb vrede; daardoor zal het goede over je komen' (Job 22:21). 'Denk aan uw Schepper in de dagen van uw jeugd' (Pred. 12:1). 'Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag van het heil (2 Kor. 6:2).

Waarom zou u niet de beslissing nemen om Gods liefde te aanvaarden en de vergeving van uw zonden en het geschenk van eeuwig leven te ontvangen?

Johannes 3:16 zegt: 'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft' en Handelingen 16:31: 'Geloof in de Heere Jezus en u zult behouden worden'.

Bron onbekend

Wat betekent 'afval' in 2 Thessalonika 2?

Vraag:

Wat wordt er bedoeld met de 'afval' van 2 Thessalonika 2:3?

Antwoord:

Deze afval is niet de verdorvenheid van de Christenheid, zoals we vandaag de dag overal om ons heen al zien. Het is iets toekomstigs: het totale prijsgeven van het Christendom door de massa van de 'Christelijke' mensen die het nu belijden.

Na de opname van de Gemeente in de hemel kunnen allerlei uiterlijke vormen van het Christendom misschien voor een tijd bewaard blijven, maar wee die Christelijke landen waar de fak-

kel van de Goddelijke waarheid ontstoken is! De afval zal juist daar wijd verspreid zijn. De aanbidding van God – Vader, Zoon en Heilige Geest, de Goddelijke Drie-eenheid – zal vervangen worden door de aanbidding van satan, het beest en de valse profeet, de satanische drie-eenheid (Openb. 13). Petrus beschrijft in zijn tweede Brief de verdorvenheid van de laatste dagen van de Christenheid, maar de korte Brief van Judas gaat een stap verder en schildert met opmerkelijke kracht de afval van de Christenheid.

Walter Scott

Afgezonderd onder Zijn broeders

'De zegeningen zullen zijn op het hoofd van Jozef, ja, op de schedel van de gewijde onder zijn broers' (Gen. 49:26).

Niet alleen in de zegen van Jakob werd Jozef als de afgezonderde of *gewijde* onder zijn broers getypeerd. Ook Mozes herhaalt deze beschrijving in zijn zegen (Deut. 33:16). Dat doet ons aan onze Verlosser denken. Hoezeer was de Heere Jezus *toegewijd* aan God, toen Hij hier leefde! De aarde, die Hij als Mens geworden Zoon van God betrad, was vol geweld en zonde. Daar verscheen Hij, als de Reine en Heilige. Hij was en bleef volkomen gescheiden van de zonde. Hij kende geen zonde, deed geen zonde en er was geen zonde in Hem. Zo heeft Hij onder zondige mensen geleefd, met hen gesproken en met hen gegeten.

Maar nooit hebben de kwade handelingen van Zijn schepselen een negatieve invloed op Hem gehad. Hij voldeed wat in het spijsoffer figuurlijk werd uitgebeeld: meelbloem (Zijn volkomen mensheid), gemengd met olie (Zijn Goddelijke natuur).

Een Bijbeluitlegger beschreef dit als volgt: 'Zijn genade bracht Hem heel dicht bij ons in al onze nood, maar Zijn heiligheid hield Hem volledig gescheiden van al onze zonden. Hij was de hemelse Vreemdeling op deze aarde'.

Toch heeft de Heere Jezus eronder geleden de gevolgen van de zonde te moeten zien. Hij had waargenomen dat Zijn medemensen zulke grote zondaren waren en getuigde daarvan. Hij zei van de wereld: 'Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig dat haar werken boos zijn' (Joh. 7:7). In het gebed tot Zijn Vader in Johannes 17 zien we hoe Hij ook met Hem over de wereld en haar haat heeft gepraat. Hij nam alles waar, maar bleef rein.

Uit 'Het Goede Zaad'

Kracht om jezelf te verloochen

'[Doe] niets uit partijzucht of uit ijdele roem, maar laat de een de ander in ootmoed uitnemender achten dan zichzelf ... Ik vermaan Euódia en ik vermaan Syntyché, om eensgezind te zijn in [de] Heere' (Fil. 2:3; 4:2).

Het scherpe en oplettende oog van de apostel ontdekte een bepaalde wortel van kwaad in de geliefde en gekoesterde gemeente die bijeenkwam in Filippi. Het was een wortel van afgunst en twist. Het uitspruiten van deze wortel zien we heel duidelijk in het conflict tussen de twee zusters Euódia en Syntyché.

Toen er een gift gezonden werd aan Paulus, hebben Euódia en Syntyché daar ongetwijfeld allebei aan bijgedragen, maar ze trokken niet harmonieus samen op in de moeilijkheden en problemen van het dagelijkse leven en de dienst. Helaas komt dit vaak voor. Veel zusters en broeders staan klaar om met hun middelen een dienaar van God te helpen die ergens ver weg werkt,

terwijl ze niet op aangename wijze met elkaar samenleven. Hoe komt dit? Er is geen zelfovergave. We kunnen gerust zeggen dat dit de werkelijke oorzaak is van veel 'partijzucht of ijdele roem' die zo pijnlijk zichtbaar is te midden van het volk van God.

Paulus stelt en beantwoordt niet de vraag wie het bij het juiste eind had, maar hij vermaant de beide zusters om 'eensgezind te zijn in [de] Heere'. [Dit is het Goddelijke geheim: zelfovergave.](#)

[Het heeft geen zin om over zelfverloochening te spreken als we tegelijkertijd het eigen ik voeden en het een goedkeurend schouderklopje geven.](#) Soms bidden we vurig om de kracht om ons ik te kunnen vertrappen in het stof en het volgende moment, als we ons aan iemand ergeren, is ons ik als een stekelvarken dat zijn stekels opzet. Dit zal nooit werken. God wil dat wij oprecht zijn als wij bidden om de kracht tot zelfovergave. Er is in de Gemeente van God een dringende behoefte aan deze aangename deugd.

C.H. Mackintosh

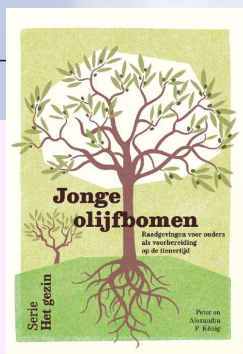

Jonge olijfbomen

Raadgevingen voor ouders als voorbereiding op de tienertijd

Auteur: Peter en Alexandra P. König

Serie Het gezin

‘Uw kinderen zullen zijn als jonge olijfbomen rondom uw tafel’ (Ps. 128:3). Dat klinkt heel dichterbij en mooi – maar veel ouders vinden hun taak voor het opvoeden van tieners helemaal niet zo poëtisch... Dit boekje bevat veel tips, ervaringen en handreikingen waarmee gelovige vaders en moeders hun voordeel kunnen doen. De schrijvers hebben een groot gezin en een rijke ervaring en dat merk je.

Je kunt niet alles wat je leest, toepassen op elk van je kinderen. Dat hoeft ook niet. Maar we hopen toch dat dit boek verschillende ouders zal helpen bij deze gezegende, maar soms ook heel pittige taak: kinderen begeleiden in het ouder worden.

De allerbelangrijkste les voor ons als Christenen in de opvoeding van onze kinderen is misschien wel deze: ‘Zonder Mij kunt u niets doen’ (Joh. 15:5). Hoe belangrijk is het daarom dat wij als ouders allereerst zelf met de Heere leven, vervuld zijn van Zijn grootheid en in vertrouwen op Hem de taken doen die Hij ons geeft. Daarop zal Hij zeker Zijn rijke zegen geven.

Dan mogen we vol vertrouwen bidden dat onze kinderen tot geloof komen en dat deze ‘jonge olijfbomen’ opgroeien tot stevige, diepgewortelde bomen die vrucht dragen voor onze Redder en Heere.

Bestelcode: 6389

Aantal blz: 116

Prijs: € 12,95

Nadenkertje

Pianoklank

Als ergens op de wereld een pianist op een 'Steinway & Sons' vleugel speelt, is de klankbeleving aan Heinrich Engelhard Steinweg te danken, die op 22 februari 1797 in Wolfshagen in de Harz geboren werd. Heinrich begon op 15-jarige leeftijd met een opleiding tot meubelmaker. Aansluitend ging hij naar Goslar, waar hij als organist werkzaam was en daar liet hij zich opleiden tot instrumentmaker. Van 1814 tot 1822 werd hij opgeroepen voor militaire dienst.

Nadat Steinweg eerst naast zijn werk gitaren, citers en mandolines gemaakt had, ging hij al snel over naar het bouwen van tafelpiano's, piano's en vleugels. Zijn eerste tafelpiano gaf hij aan zijn bruid toen ze trouwden. Zijn eerste vleugel bouwde hij elf jaar later in een oude, als werkplaats ingerichte waskeuken.

In het jaar 1850 emigreerde Steinweg met negen van zijn tien kinderen naar New York. Drie jaar daarna werd hij met drie volwassen zoons zelfstandige – vanaf 1854 heette de firma 'Steinway & Sons'. Door een uit één geheel bestaande gietijzeren plaat als frame voor de pianosnaren lukte het Steinweg om zijn vleugel doorslaggevend te optimaliseren.

Nemen we de geboortedag van de beroemde pianobouwer eens als aanleiding om ons af te vragen: welke echo zal mijn naam hebben als mijn leven op de aarde voorbij is? Met welke gedachten en gevoelens zullen mijn medemensen mij in gedachten houden? Zullen ze me missen, omdat ik gekenmerkt werd door goede eigenschappen zoals hulpvaardigheid, naastenliefde, vriendelijkheid en dankbaarheid? Zal ik sporen van de zegen van God in het leven van anderen achterlaten? Dit zal ons echter niet in eigen kracht lukken, maar alleen door de kracht van een verborgen leven met God, van Wie uiteindelijk al het goede, alle zegen, komt.